22/05/2020

Σε τέσσερις Ναούς για την εορτή των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης ο Μητροπολίτης Φθιώτιδος

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Σε διάφορα σημεία της Φθιώτιδος, απ' άκρο εις άκρον, εορτάστηκε η σεβάσμιος μνήμη των Αγίων Θεοστέπτων Βασιλέων και Ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Συμεών, την παραμονή της Εορτής, Τετάρτη 20 Μαΐου, αρχικά χοροστάτησε και ωμίλησε στον Πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό των Αγίων στα Λουτρά Υπάτης και ακολούθως χοροστάτησε και ωμίλησε στον Πανηγυρικό Εσπερινό, στον υπό ανέγερση μεγαλοπρεπή Ναό των Αγίων στην προσφυγική συνοικία της Νέας Μαγνησίας στη Λαμία.

Οι Ιερές Ακολουθίες κατά την διάρκεια των Ιερών Πανηγύρεων, μετεδόθησαν και τις δύο ημέρες απευθείας μέσω του Ραδιοφωνικού Σταθμού της Ιεράς Μητροπόλεως μας (89,4 Fm) και μέσω Διαδικτύου.

Στον Ιερό Ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Λουτρών Υπάτης ο κ. Συμεών στην ομιλία του αναφέρθηκε στο σημείο του Σταυρού και στην καθοριστική του

παρουσία στην ζωή τόσο του Αγίου Κωνσταντίνου όσο και της Αγίας Ελένης. Ιδιαίτερη αναφορά έγινε από τον κ. Συμεών στην εικόνα των Αγίων, όπου δεσποζει ανάμεσά τους ο Τίμιος Σταυρός. «Η ζωή της αγιότητας είναι άμεσα συνδεδεμένη και συνυφασμένη με το πολίτευμα του Σταυρού. Η Αγία Ελένη ποθούσε να βρει τον Τίμιο Σταυρό και ο Τίμιος Σταυρός φανερωνόταν στον δρόμο του Αγίου Κωνσταντίνου, για να γίνει η πυξίδα της πορείας του. Αγιότητα χωρίς Σταυρό δεν υπάρχει» τόνισε ο κ. Συμεών. Στο τέλος του Εσπερινού ο κ. Συμεών χειροθέτησε σε Πρωτοπρεσβύτερο τον επί 27 χρόνια ιερέα και εορτάζοντα π. Κωνσταντίνο Μακρή, εφημέριο Ροδωνιάς.

Από τον Ιερό Ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Νέας Μαγνησίας Λαμίας, ο Σεβασμιώτατος μέσω του κηρύγματός του, απευθύνθηκε σε δύο κατηγορίες ανθρώπων, όπως ανέφερε. Στους κατά σάρκα και κατά πνεύμα γονείς και γενικότερα σε όσους έχουν ευθύνη παιδαγωγίας και διαμόρφωσης γνώμης άλλων ανθρώπων, αλλά και σε αυτούς που ασκούν κριτική στους άλλους ανθρώπους είτε σε δημόσια πρόσωπα, είτε σε πρόσωπα του στενού, οικογενειακού και φιλικού τους περιβάλλοντος.

Ο Σεβασμιώτατο κ. Συμεών συνέδεσε την εορτή των Αγίων Κωνσταντίονου και Ελένης με την παρελθούσα Κυριακή της Σαμαρείτιδος, σημειώνοντας χαρακτηριστικά:

«Ο Χριστός αδελφοί μου, διαλέγεται με μία γυναίκα αμαρτωλή, την Κυριακή το ακούσαμε στο Ευαγγέλιο, με μία γυναίκα, η οποία εξέφραζε όσο κανένα άλλο πρόσωπο στην εποχή της αυτό που λέμε σήμερα το διαφορετικό. Ήταν αλλόφυλη, ήταν αλλόθρησκη, μέσα σε ένα περιβάλλον βαθέων προκαταλήψεων. Βλέπουμε τον

Χριστό να διαλέγεται, να συζητά μαζί της, όχι να την κρίνει, όχι να την καταδικάζει, όχι να την θέτει στο περιθώριο, όπως έκαναν οι άνθρωποι οι πολλοί της εποχής, ακόμη και οι θρησκευόμενοι, αλλά να ανοίγει την κουβέντα μαζί της, να κάνει συζήτηση μαζί της και μάλιστα με πολύ σεβασμό στην προσωπικότητά της, ξεχνώντας και αψηφώντας, ότι είναι διαφορετική, ότι είναι γυναίκα, ότι είναι αλλόθρησκη, ότι είναι αλλόφυλη, ότι το περιβάλλον θα τον κρίνει και θα τον κατακρίνει και θα δει τον ίδιο το Χριστό με «στραβό μάτι». Και αυτή η συζήτηση, ενώ ξεκινά από ένα ποτήρι νερό, καταλήγει στην αποκάλυψη σπουδαίων αληθειών και μεγάλων δογμάτων της πίστεως.

Θα πει κανείς: «ε, αυτά δεν συμβαίνουν κάθε μέρα». Θα πει κανείς: «Αυτά είναι έκτακτα γεγονότα μέσα στην Ιστορία». Έλα όμως που, ο Χριστός συνέχεια πραγματοποιεί τέτοιες ανατροπές και συνέχεια κάνει τέτοιες παρεμβάσεις, τέτοιες υπερβάσεις και τολμά να συζητά με τον κάθε άνθρωπο, τολμά να αποδομεί κάθε προκατάληψη, κάθε κριτική, τολμά να γκρεμίζει κάθε ταμπού και κάθε εμπόδιο, το οποίο καρφώνεται μέσα στη σκέψη κάποιου ανθρώπου. Το ίδιο δεν έκανε με τον Απόστολο των Εθνών Παύλο; Με τον διώκτη Σαούλ; Που ο Θεός ο Ίδιος αποκαλύπτεται στο δρόμο του προς τη Δαμασκό και τον διώκτη αυτόν, που έδειχνε σε αυτούς που λιθοβόλησαν τον Στέφανο και τους παρότρυνε και τους έδινε το σύνθημα, σε αυτόν αποκαλύπτεται ο Χριστός και γίνεται ο Σαούλ, Παύλος;

Το βλέπουμε μέσα στο διάβα της ιστορίας πάρα πολλές φορές αυτό με το Χριστό, να αποκαλύπτεται σε ανθρώπους αμαρτωλούς, σε ανθρώπους που ενδεχομένως οι περισσότεροι των άλλων ανθρώπων, τους θεωρούμε τελειωμένη ιστορία, να θεωρούμε ότι αυτοί δεν ανήκουν στο χώρο της πίστεως, δεν ανήκουν στο χώρο της Εκκλησίας. Εμείς σήμερα μπορεί να τους ονομάζουμε και εκτός Εκκλησίας. Το ίδιο βλέπουμε να πραγματοποιείται και με τον Μέγα Κωνσταντίνο.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος ήταν μία πολύ ιδιαίτερη προσωπικότητα, ήταν μία πολύ δυναμική και ταραχώδης προσωπικότητα, ήταν ένας άνθρωπος με απίστευτες ικανότητες, αλλά συγχρόνως και με μεγάλες εσωτερικές δυσκολίες, με πολλά πάθη, με πολλά ελαττώματα, με πολλές ιδιοτροπίες. Ένας πάρα πολύ δύσκολος χαρακτήρας, αλλά σε αυτόν τον άνθρωπο επιλέγει και πάλι να εμφανιστεί ο Χριστός, να συνομιλήσει μαζί του, να του φανερώσει το σημείο του Σταυρού, να του πει: «Εν τούτω Νίκα». Σε αυτόν τον άνθρωπο επιλέγει να εμπιστευθεί ακόμη και τα δόγματα της Εκκλησίας, καθώς ο Μέγας Κωνσταντίνος είναι αυτός που συνεκάλεσε την Α’ Οικουμενική Σύνοδο το 325 μ.Χ. για να αναχαιτισθεί η πρώτη μεγάλη αίρεση, η αίρεση του Αρείου. Σε αυτόν τον άνθρωπο εμπιστεύθηκε το Διάταγμα των Μεδιολάνων το 313 μ.Χ. με το οποίο εισήλθε στην έννοια της ζωής του κόσμου η ανεξιθρησκεία και μετέπειτα η θρησκευτική ελευθερία. Σε αυτό τον δύσκολο άνθρωπο, σε αυτό το δύστροπο παιδί αποκαλύφθηκε η δωρεά του Θεού και δεν έγινε απλώς Άγιος Κωνσταντίνος, αλλά Μέγας Κωνσταντίνος.

Για να σκεφτούμε λοιπόν εμείς οι γονείς π.χ. που ενδεχομένως τα παιδιά μας, δεν πληρούν τις προδιαγραφές που έχουμε φτιάξει στο μυαλό μας και αυτό μας φέρνει γκρίνια και δυσκολία και παράπονο καμιά φορά, διότι πλάθουμε όνειρα, θέλουμε τα παιδιά μας να αναπληρώσουν τα δικά μας απωθημένα, τους δικούς μας ανεκπλήρωτους πόθους και στόχους και όταν αυτό δεν συμβαίνει ή αν ακολουθήσουν ένα άλλο δρόμο από αυτόν που εμείς θα θέλαμε, μπορεί αυτό να μας

δυσκολεύει να μας δημιουργεί στεναχώρια, πικρία και να παραπονιόμαστε ακόμη και στο Θεό.

Η Αγία Ελένη, αυτή η Αγία γυναίκα που έφτασε μέχρι τα Ιεροσόλυμα για να βρει τον Τίμιο Σταυρό, άραγε ως μάνα, άραγε ως μητέρα ενός νέου ανθρώπου τόσο δυναμικού, μιας προσωπικότητας τόσο ταραχώδους, όπως ήταν ο Μέγας Κωνσταντίνος, δεν θα μπορούσε να μπει στον ίδιο πειρασμό, που μπορεί να μπει μία μάνα του σήμερα, του αύριο της κάθε εποχής, να παραπονιέται, να κλαίει την μοίρα της, γιατί το παιδί της πήρε στραβό δρόμο, γιατί δεν πήρε το δρόμο που θα ήθελε η ίδια; Αλλά η Αγία Ελένη εμπιστεύτηκε την ύπαρξή της στο Θεό και εμπιστεύτηκε το παιδί της στο Θεό και στο θέλημα Του και έμεινε κοντά ως μάνα αληθινή και στα δύσκολα και στα εύκολα και στα χαμηλά και στα υψηλά και στις στιγμές της αδυναμίας και στις στιγμές της δύναμης και στις στιγμές της αμαρτίας και στις στιγμές της μετάνοιας, που οδήγησαν στο Βάπτισμα τον Άγιο Κωνσταντίνο. Γιατί έτσι πάντα κάνει μία αληθινή μάνα, που αγαπά τα παιδιά της. Τα αγαπά και τα αποδέχεται και τα στηρίζει, όπως και να είναι, σε όποια κατάσταση και να είναι, έστω και αν αυτά τα παιδιά μπορεί να την πληγώνουν, μπορεί να μας πληγώνουν.

Έτσι και εμείς οι πνευματικοί γονείς, το ίδιο οφείλουμε να πράττουμε, να αγαπάμε τους ανθρώπους και οι χριστιανοί γενικότερα σε κάθε κατάσταση, σε κάθε ευτυχία, σε κάθε στιγμή της ζωής τους, δεν μπορούμε να αγαπάμε με προϋποθέσεις, δεν μπορούμε να αγαπάμε με βάση τις προδιαγραφές μας, δεν μπορούμε να βάζουμε δικά μας μέτρα στην αγάπη, γιατί το μέτρο της αγάπης το έθεσε ο ίδιος ο Χριστός, πάνω στο Σταυρό, συγχωρώντας και αγαπώντας τον κάθε άνθρωπο και αυτόν ακόμη τον εχθρό.

Είναι ένα μεγάλο μήνυμα για μας η ιστορία του Μεγάλου Κωνσταντίνου και της Αγίας Ελένης, αλλά και της Σαμαρείτιδος που μπορεί εύκολα με εξωτερικά κριτήρια, να γίνουμε εισαγγελείς των ανθρώπων, εισαγγελείς των άλλων, να τους κρίνουμε, να τους κατακρίνουμε, να τους καταδικάζουμε, να τους κατατάξουμε σε κατηγορίες με βάση το δικό μας κόσμο, με βάση τη δική μας ιδεολογία, να γίνουμε αυστηροί απέναντι στους άλλους, ενώ δεν είμαστε εξίσου αυστηροί με τον εαυτό μας, γιατί τουλάχιστον η τιμιότητα αυτό επιβάλλει, όταν είμαστε αυστηροί κριτές των άλλων, τουλάχιστον να είμαστε το ίδιο και εξίσου αυστηροί κριτές για τον εαυτό μας.

Αυτές οι απλές σκέψεις αγαπητοί μου αδελφοί, μπορούν να αποτελέσουν για μας πυξίδα ζωής, ώστε να ακολουθήσουμε όχι την οδό την εγωιστική του καθενός, την οδό των ιδεοληψιών μας ή των απόψεων μας, ή του οποίου μορφής φανατισμού μας, ή οποιασδήποτε άλλης ιδεολογίας, αλλά την οδό των Αγίων, την οδό του

Αγίου Κωνσταντίνου και της Αγίας Ελένης, την οδό του Χριστού δηλαδή, γιατί αυτήν ακολούθησε ο Άγιος Κωνσταντίνος και αυτήν ακολούθησε η Αγία Ελένη. Αυτή την οδό που τη Σαμαρείτιδα την αμαρτωλή, την κάνει Ισαπόστολο και Μεγαλομάρτυρα.”

Στις Ιερές Ακολουθίες έδωσε το παρών ο Δήμαρχος Λαμιέων κ. Ευθύμιος Καραϊσκος με μέλη του Δημοτικού Συμβουλίου.

Ανήμερα της Εορτής, Πέμπτη 21 Μαΐου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Συμεών τέλεσε την Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, στον πανηγυρίζοντα, καλλιμάρμαρο Ναό των Αγίων, στην όμορφη, παραθαλάσσια, ομώνυμη του Αγίου Κωνσταντίνου κωμόπολη της Λοκρίδος.

Τον Σεβασμιώτατο στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταξύ των Ιερέων, πλαισίωσε και ο εορτάζων Προϊστάμενος της Ενορίας και Αρχιερατικός Επίτροπος Μενδενίτσης και Καμένων Βούρλων Αιδεσιμ. Πρωτ. π. Κωνσταντίνος Ρεντίφης,

Προ της απολύσεως ο κ. Συμεών, ευχήθηκε με περισσή πατρική αγάπη σε όλους ανεξαιρέτως τους ενορίτες και ιδιαιτέρως στους εορτάζοντες και στις εορτάζουσες χρόνια πολλά με υγεία, χαρά, ευτυχία και ευλογία παρά Θεού και αναφέρθηκε και πάλι στην Μεγάλη και ανεπανάληπτη προσωπικότητα του Αγίου Κωνσταντίνου, ο οποίος κατάφερε να αλλάξει την ιστορία του κόσμου και 1707 χρόνια τώρα, τιμάται μαζί με την Αγία μητέρα του Ελένη για την προσφορά τους στην ανθρωπότητα ολόκληρη και ιδίως στην Ορθόδοξο Εκκλησία.

Ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών στην ομιλία του μεταξύ των άλλων ανέφερε:

«Μία σκέψη μόνο θα ήθελα να καταθέσω ευλαβικά και με πολύ αγάπη στις καρδιές σας, μάλλον όχι ακριβώς μία σκέψη, αλλά ένα σπόρο να ρίξω. Ένα ερέθισμα και μία σκέψη. Ποιος είναι αυτός ο σπόρος και ποιο είναι αυτό το ερέθισμα;

Ο σπόρος και το ερέθισμα είναι, να σκεφτούμε ότι πριν από 1707 χρόνια ο Μέγας Κωνσταντίνος, έχοντας να αντιμετωπίσει, δυνάμεις, εξουσίες, συστήματα, νοοτροπίες πολλών αιώνων τόλμησε το 313 μ.Χ., να φέρει στην ανθρωπότητα αυτό, για το οποίο σήμερα και ας βάλουμε και ένα ερωτηματικό μέσα σε μία παρένθεση, το θεωρούμε δεδομένο. Την ανεξιθρησκία και την θρησκευτική ελευθερία με το Διάταγμα των Μεδιολάνων το 313 μ.Χ., όπου δόθηκε η δυνατότητα οι χριστιανοί ιδιαίτερα, και όχι μόνον, να βγουν από τις κατακόμβες και να λατρεύουν το Θεό τους ελεύθερα και ανεμπόδιστα και όλοι οι άνθρωποι το ίδιο, ανεξάρτητα της θρησκείας και της πεποίθησης και της κοσμοθεωρίας την οποία έχουν. Και ερχόμαστε 1707 χρόνια μετά και βλέπουμε ότι, όχι δυνάμεις διωκτών, όχι δυνάμεις εξωτερικές, αλλά μία αόρατη δύναμη, ένας ιός, ένα σωματίδιο απειροελάχιστο, έρχεται και αναιρεί, έστω προσωρινά αυτή την κατάκτηση τόσων αιώνων, για θρησκευτική ελευθερία, την ανεξιθρησκία και γενικότερα τις ατομικές ελευθερίες, καθώς προσωρινά ανεστάλησαν όλες οι ελευθερίες, όχι μόνο στην πατρίδα μας αλλά και σε όλο το σύγχρονο κόσμο. Μία οικουμένη ολόκληρη σταμάτησε την οικονομία της, σταμάτησε την μετακίνηση από χώρα σε χώρα και από πόλη σε πόλη. Σταμάτησε να κινείται ελεύθερα και υποτάχθηκε απέναντι στο άγνωστο, απέναντι σε αυτό το οποίο ακόμη προσπαθεί και ερευνά και εμείς προσευχόμαστε να καταφέρει να το αποκρυπτογραφήσει, προκειμένου να το αντιμετωπίσει.

Τι φοβερές ανατροπές έχει η ζωή; Τι μεταπτώσεις; Και πόσο πρέπει να μας διδάξει αυτό εμάς, όταν πολύ εύκολα μπορεί να θεοποιήσουμε τα επιτεύγματα μας, όλοι μας ανεξαιρέτως και στο μικρόκοσμο της ατομικής μας ζωής, αλλά και συλλογικά. Πόσο εύκολα μπορεί να καυχηθούμε για την πρόοδο μας, για την τεχνολογία μας, για την επιστήμη μας, για την έρευνά μας, για τις σπουδές μας, για όλα αυτά τα οποία έχουμε καταφέρει και τα οποία πράγματι είναι σπουδαία.

Αλλά και πόσο εξίσου εύκολο είναι, αυτά τα σπουδαία και μεγάλα, να γίνουν πολύ μικρά, πολύ αδύναμα, πολύ εγκλωβισμένα. Είδαμε και βλέπουμε όσοι διαβάζουμε εφημερίδες, παρακολουθούμε ειδήσεις, βλέπουμε στους μεγαλύτερους κολοσσούς οικονομικούς στον κόσμο να έρχονται και να τρέχουν προσκυνητές στα κράτη και στις κυβερνήσεις, για να ζητήσουν βοήθεια, αυτοί που θεωρούσαν και διακήρυτταν, ότι έχουν τη δυνατότητα από μόνοι τους να αυτορυθμίζονται και να μη χρειάζονται καμία άλλη παρέμβαση, από καμία άλλη δύναμη. Είδαμε και καταλάβαμε και καταλαβαίνουμε, σε κάθε κρίση, πόσο ανάγκη έχουμε ο ένας τον άλλον ,είτε θεσμικά είτε διαπροσωπικά, ότι δεν μπορούμε μόνοι μας και σε αυτή την κρίση που περάσαμε, δεν θα μπορούσαμε να τα καταφέρουμε αν δεν ενώναμε τις δυνάμεις μας όλοι μαζί, κανένας δεν μπορεί να τα καταφέρει μόνος του. Και η συλλογική και η κοινωνική ευθύνη, δεν θα παύει ποτέ να είναι το άθροισμα της ατομικής ευθύνης του καθενός από μας, διότι ένας από μας αρκεί για να δημιουργήσει πρόβλημα, μία ανεύθυνη συμπεριφορά από μας μπορεί να χαλάσει όλη την ομορφιά ενός ωραίου πίνακα, μία μουντζούρα έστω και ενός μεμονωμένου προσώπου. Και έρχεται αυτό να αναδείξει, πόσο αξία έχει ο καθένας από μας, η προσωπική μας προσπάθεια, η προσωπική μας ευθύνη, η προσωπική μας στάση σε

όλα τα μικρά και μεγάλα προβλήματα της ζωής. Και ασφαλώς αυτή η πανδημία θα περάσει. Θα έρθουν άλλες δυσκολίες μικρές και μεγάλες και θα κλιθούμε τα επιτεύγματα αυτής της εμπειρίας, να τα εξαργυρώσουμε θα έλεγα και να τα κεφαλαιοποιήσουμε στις νέες δυσκολίες. Δηλαδή και πάλι να θυμηθούμε ότι, όταν θέλουμε μπορούμε να καταφέρουμε πολλά πράγματα, όταν θέλουμε μπορούμε να αυτοπεριοριστούμε, όταν θέλουμε μπορούμε να έχουμε μία αυτοκυριαρχία, όταν θέλουμε μπορούμε να είμαστε υπεύθυνοι, όταν θέλουμε μπορούμε να είμαστε συγκρατημένοι, όταν θέλουμε μπορούμε να είμαστε συγκεντρωμένοι, οργανωμένοι. Όταν θέλουμε μπορούμε να σεβόμαστε ο ένας τον άλλον, όταν θέλουμε μπορούμε να φροντίζουμε έτι περισσότερο για πράγματα αυτονόητα της ζωής μας.

Αυτά είναι τα συμπεράσματα, τα οποία μπορούν να μας ωφελήσουν στο αύριο και όχι να ξεχάσουμε γρήγορα και να μετατρέψουμε τη ζωή μας σε ένα ξέφρενο πάρτυ για να ξεδώσουμε, για να βγάλουμε τα σπασμένα, τα απωθημένα που καταπιεστήκαμε. Μη ζούμε στη ζωή μας με απωθημένα, μη ζούμε στη ζωή μας με ανεκπλήρωτες επιθυμίες και καταπιεσμένους πόθους, αλλά να ζούμε με όνειρα, με προσδοκίες, με οράματα και με πάνω από όλα με αίσθηση, ότι μπορούμε αν θέλουμε να καταφέρουμε πολλά.”

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας ο κ. Συμεών ευχαρίστησε ιδιαίτερα τον εορτάζοντα κ. Κώστα Σταϊκούρα, εκπρόσωπο του Υπουργού Οικονομικών κ. Χρήστου Σταϊκούρα, για την εξασφάλιση ενός σπουδαίου και σημαντικού χρηματικού ποσού για τις ανάγκες του Ιερού Ναού των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης.

Το παρών έδωσαν στις Ιερές Ακολουθίες ο Αντιπεριφερειάρχης Π.Ε. Φθιώτιδος κ. Ηλίας Κυρμανίδης, ο Δήμαρχος Καμένων Βούρλων κ. Γιάννης Συκκιώτης, μέλη του Δημοτικού Συμβουλίου, καθώς και εκπρόσωποι της Αστυνομίας και του Λιμενικού Σώματος.

Στη συνέχεια ακολούθησε και δεύτερη Θεία Λειτουργία, την οποία τέλεσε ο Πρωτοσύγκελλος της καθ’ ημάς Ιεράς Μητροπόλεως, Αρχιμ. π. Άγγελος Ανθόπουλος.

Ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών ωμίλησε και στην δεύτερη Θεία Λειτουργία και αναφέρθηκε στην ανάγκη που έχουμε εμείς οι άνθρωποι να πορευόμαστε στην ζωή μας με τους Αγίους συντροφιά. «Μην πορευόμαστε στην ζωή μας μόνοι μας, αδελφοί μου. Ας προστρέξουμε στους Αγίους μας, στον Άγιο Κωνσταντίνο και στην Αγία Ελένη, και ας τους παρακαλέσουμε να μην μας αφήσουν μόνους και ιδιαίτερα στα δύσκολα σταυροδρόμια της ζωής μας. Να φωτίζουν τις αποφάσεις μας, να εμπνέουν τις πράξεις μας, να δίνουν λύσεις στα αδιέξοδά μας». Ακολούθως ο κ.

Συμεών κατόπιν προσκλήσεως της Λιμενάρχου Αγίου Κωνσταντίνου μετέβη με την συνοδεία του στο Λιμεναρχείο, όπου και του επεδόθη τιμητική πλακέτα εκ μέρους των ανδρών του τοπικού τμήματος του Λιμενικού Σώματος.

Τέλος ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών, το απόγευμα της κυριωνύμου ημέρας, περιόδευσε στην πανηγυρίζουσα Ενορία της Μαλεσίνας, στον μεγαλοπρεπή Ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης, όπου συμπροσευχήθηκε από του θρόνου στην Ακολουθία της Ιεράς Παρακλήσεως των Αγίων και ετέλεσε την Ακολουθία της Αρτοκλασίας. Στην ομιλία του ο κ. Συμεών αναφέρθηκε στην παρουσία τόσων νέων ανθρώπων, που συνάντησε κατά την επίσκεψή του στην Μαλεσίνα, και παρουσιάζοντας ιδιαίτερα το πρόσωπο του Αγίου Κωνσταντίνου από την νεότητά του έως τα ώριμά του χρόνια, τόνισε: “Να είμαστε επιεικείς, να είμαστε ανεκτικοί και να αφήνουμε χώρο στο Θεό να λειτουργήσει στα παιδιά μας με το δικό Του τρόπο, που μόνο Αυτός ξέρει, πού μπορεί, ναι και στο ίδιο μας το παιδί, να του εμφανιστεί, όπως εμφανίστηκε και στον Μέγα Κωνσταντίνο, όχι την ώρα που εμείς κάνουμε κήρυγμα στα παιδιά μας και τα λέμε θα κάνεις αυτό, θα κάνεις εκείνο, θα κάνεις το άλλο, θα κάνεις το παράλλο, αλλά σε μία άλλη στιγμή και μία άλλη ώρα που θα το κρίνει ο ίδιος ο Θεός, η αγάπη του Θεού και όχι σε αυτήν που έχουμε παραγγείλει εμείς. Αυτό να το βάλουμε καλά στο μυαλό μας, γιατί αυτό μπορεί να μας απελευθερώσει και από το άγχος και από την αγωνία και από τα καρδιοχτύπια και από την αδημονία και από την αβεβαιότητα».

Τέλος ο κ. Συμεών επισκέφθηκε και την ενορία της Αγίας Τριάδος Μαλεσίνας, στο Πνευματικό Κέντρο της οποίας είχε πολύ γόνιμη και δημιουργική συντροφική συνάντηση με παιδιά του Γυμνασίου και του Λυκείου της ενορίας.